

Renässans och vetenskap

"Antikens pånyttfödelse"

En bild som många har är att antiken var en ljus tid då vetenskapen blomstrade, som sedan ersattes av den mörka medeltiden som förtryckte vetenskapen, och att antikens pånyttfödelse befriade människan från hennes dåliga band och sedan möjliggjorde vetenskapens framsteg genom Galileo Galilei, Johannes Kepler och Isaac Newton fria från vidskepelsens bojar. Denna utveckling fortsatte sedan under 1700-talets upplysningstid.

Den här bilden är felaktig av flera skäl.

Å ena sidan upptäcktes de viktigaste resultaten av antikens naturvetenskap så tidigt som 200 f.Kr. Under de följande århundradena, under romarrikets storhetstid, hände nästan ingenting inom vetenskapsområdet. Och alla vetenskapliga resultat ledde inte till allmänt använda tekniska apparater.

Men var antiken verkligen en ljus tid?

Jag gick på en "humanistisk grammatikskola" där jag lärde mig mycket bra saker. Men under denna tid, under 9 år av latinlektioner och 6 år av grekiskalektioner, läste jag aldrig en kristen författare. Det enda undantaget var två lektioner då vår grekiskalärare lät oss läsa texten till bergspredikan i två timmar. Under min skoltid var jag fascinerad av romarna. Ju närmare jag senare kom antiken, desto mer främmande blev den för mig. Den klassiska latinska litteraturen skrevs av rika män som föraktade kroppsarbete och lät andra arbeta för sig, som träffades på fester och försökte imponera på varandra med ett särskilt raffinerat språk, som inte hade något emot att oskyldiga människor i andra länder förslavades, berövades sina rättigheter och fick sina personligheter krossade, som inte hade något emot att människor kämpade för sina liv på öppen gata och slaktades eller lemlästades av vilda djur som ett populärt nöje. Den "sexuella frigörelsen" gällde bara de rika männen. Den som utvecklar en liten känsla för romarrikets värld kommer att uppleva en mörk, hopplös och hjärtlös värld.

Den kristna världen under medeltiden

var inte en idealisk värld och hotades av många svårigheter. Men där var det sant att alla människor var älskade av Gud och därför viktiga. Alla myndighetspersoner var mycket medvetna om att de en dag skulle behöva stå till svars inför Gud. Det var mycket önskvärt att man tog hand om de fattiga, änkorna och de föräldralösa barnen och att man i testamentet föreskrev att en del av arvet skulle gå till de fattiga. Eftersom Gud själv är sanningen och hatar lögn, var människorna sanningsenliga och beredda att erkänna sina misstag inför Gud och människor. Och eftersom Gud själv hade blivit människa i Jesus och arbetat som hantverkare, respekterades hårt arbete. Till skillnad från under antiken ledde detta till en vilja att utföra och dokumentera mätningar. Vetenskapens mål var här att upptäcka den sanning som Gud hade uppenbarat i Bibeln och sanningen om Guds skapelse. Båda tjänade sedan till att förhärliga Gud.

Detta var motivationen bakom Galileo Galilei, Johannes Kepler och Isaac Newton. Det var det kristna Västeuropa som gav upphov till den moderna vetenskapen, och inte de andra stora imperierna på den tiden, nämligen det ottomanska riket, mogulriket i Indien och det kinesiska riket.

Renässansen är en tid då människan står i centrum

och ser sig själv som alltings måttstock. Denna person ser sig bekräftad av de antika författarna och ser som sin huvuduppgift att finna och publicera källor från antiken. De föraktade alla de resultat som uppnåts under medeltiden, t.ex. bevisen för att Aristoteles teori om kroppars rörelse var felaktig och de bättre lösningar som hade hittats. Och det var just Aristoteles anhängare som var Galileo Galileis bittraste fiender och som till slut uppmanade de ansvariga inom den katolska kyrkan att ställa Galileo inför rätta. Så renässansen var helt klart i krig med vetenskapen här. För fysiken var renässansens storhetstid 1450-1500 ett av de 50 mest ofruktsamma åren i fysikens historia. Renässansens ideal är i slutändan den stolte starke mannen som inte erkänner någon auktoritet ovanför sig själv och som i slutändan är likgiltig för andras välbefinnande. Detta ledde också till att renässansen blev en av de mest omoraliska epokerna.

Det är ödesdigert för den verkliga vetenskapen om sanningen inte längre är allmänt bindande.

Marxismen, som regerade i Sovjetunionen, ansåg sig vara en vetenskaplig världsåskådning, och statistik och diagram syntes överallt. Men den misslyckades eftersom de statistiska metoderna visserligen var korrekta, men de nödvändiga indata som användes var baserade på lögner.

Ett samhälle där jag inte längre känner mig älskad och respekterad av Gud och där de svaga inte längre skyddas och hedras blir omänskligt. Detta leder sedan till personlig själviskhet och nationers själviskhet. **Därför ser jag renässansen som en tid som var mycket mörkare än den medeltid som föregick den.**